

Θαύματα, τα «σημεία» της νέας ζωής (Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου) (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ»[1]

Στο σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Ζ΄ Κυριακής Ματθαίου, γίνεται λόγος για δύο θαύματα που επιτέλεσε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Το ένα είναι με την θεραπεία των δύο τυφλών και το άλλο με την απελευθέρωση ενός δαιμονισμένου κωφαλάλου εκ του δαιμονίου που τον ταλαιπωρούσε και του προκαλούσε αναπηρία.

Τα θαύματα τα έκανε ο Χριστός για να δείξει και να τονίσει στους ανθρώπους ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας, ο Λυτρωτής του κόσμου, που περίμεναν να έρθει. Τα θαύματα αποτελούσαν στοιχείο της μεσσιανικής Του ιδιότητας. Και ο λόγος που τα έκανε είναι λόγω της άπειρης ευσπλαχνίας, συμπόνιας του προς το τελειότερό του δημιούργημα, τον άνθρωπο. Προσπαθούσε πρώτα να θεραπεύσει την ψυχή του ασθενούς και μετά το σώμα.

Αναχωρώντας ο Κύριος από την οικία του ἀρχοντος Ιαείρου όπου εκεί θεράπευσε την κόρη του και κατευθυνόμενος προς ἄλλη οικία, τον πλησιάζουν δύο τυφλοί λέγοντάς Του να τους λυπηθεί και να τους θεραπεύσει. Οι δύο τυφλοί αφού ἔμαθαν για τις θαυματουργίες του Ιησοῦ και αφού ἐπίστευσαν ὅτι εἶναι ο προσδοκώμενος Χριστός τον πλησιάζουν και τον ακολουθούν κρίζοντας να τους ελεήσει, μας λέει ο εκκλησιαστικός ερμηνευτής Ευθύμιος Ζιγαβηνός. Ὅμως, ο Κύριος, προτού δώσει κάποια ἀπάντηση ἔθεσε ἓνα ἐρώτημα. Το ἐρώτημα ἦταν εἰάν πίστευαν ὅτι μπορούσε να το πράξει αυτό. Ἄρα χρειαζόταν ἡ πίστη.

Με μια πρώτη βλέψη των σημείων δίνεται ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ προτεραιότητα του Χριστοῦ εἶναι ἡ θεραπεία των σωματικῶν ασθενειῶν. Ὅμως, με περισσότερη μελέτη και προσοχή φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ προτεραιότητα του Σωτήρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ θεραπεία των πνευματικῶν ασθενειῶν.

Ἡ πίστη οδηγεῖ στο θαῦμα και ὄχι το θαῦμα στην πίστη. Το θαῦμα εἶναι καρπός της πίστεως και συνέπεια της ἀγάπης του Θεοῦ. Χωρίς την πίστη κανεῖς δεν μπορεί να ἔχει πρόσβαση στην ἀληθινὴ γνώση του Θεοῦ[2]. Ἡ πίστη κατὰ τον ἱερό Χρυσόστομο ἀποτελεῖ το πνευματικὸ θεμέλιο, πάνω στο οποίο οικοδομεῖται ὅλη ἡ ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ των πιστῶν[3].

Ο Θεός δεν ἐπεμβαίνει στη ζωὴ μας χωρίς τὴ θέληση μας. Ο λόγος εἶναι γιατί σέβεται τὴν ἐλευθερία του καθενός και δεν ἐπιθυμεῖ να παραβιάζει το αὐτεξούσιο.

Το θαῦμα ἀπαιτεῖ τὴν πίστη του ἀνθρώπου, ὅταν ο ἀνθρώπος ἔχει καλὴ προαίρεση

και η πονηρία δεν έχει διαβρώσει την ψυχή του. Η πίστη που απαιτείται για την αποδοχή του λόγου του Κυρίου, απαιτείται και η ίδια πίστη για την όραση του θαύματος. Επίσης, το θαύμα αποτελεί υπόθεση σωτηριολογική, η οποία αφορά τον Θεό που το επιτελεί και τον άνθρωπο που δέχεται την ευεργεσία αυτή, τον δέκτη.

Έτσι, εφόσον οι τυφλοί πραγματικά πίστεψαν ότι μπορούσε ο Κύριος να τους θεραπεύσει, ούτω και εγένετο. Τους χάρισε το φως τους. Ο απλός λαός «εθαύμασε» μόλις αντίκρυσσε το θαύμα αυτό γιατί ένιωσαν πραγματικά την παρουσία του Κυρίου. Δυστυχώς, όμως, δεν απουσιάζουν και οι άπιστοι, οι αρνητές, αυτοί που αμφισβητούν την θεότητα του Χριστού. Στην προκειμένη περίπτωση είναι οι Φαρισαίοι, οι οποίοι δεν αποδέχονταν την ενέργεια του Θεού στο πρόσωπο του Χριστού. Αντιδρώντας γεμάτη απιστία και άρνηση ερμήνευαν τα γεγονότα λανθασμένα λέγοντας ότι «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια»[4].

Ο Θεός δεν επιτελεί το θαύμα για να διαφημίσει την θεότητά Του, δεν έχει ανάγκη της διαφημίσεως. Αντιθέτως, παράκληση και επιθυμία του είναι να μην διαφημίζεται το θαύμα «οράτε μηδείς γινωσκέτω»[5], επειδή υπάρχει το ενδεχόμενο να βλαστήσει στην καρδιά του ανθρώπου που αποδέχεται το θαύμα τάσεις υπερηφανείας, εγωϊσμού, ότι δηλαδή υπερέχει των άλλων ανθρώπων.

Οι άνθρωποι που δεν πιστεύουν στην δύναμη του Θεού, οι άθεοι, όσα θαύματα και να τελεσθούν μπροστά τους θα τα αμφισβητήσουν και δεν πρόκειται να τα πιστέψουν, όπως τους Φαρισαίους της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής.

Μετά το θαύμα των δύο τυφλών, άλλο ένα θαύμα ακολουθεί. Η θεραπεία του κωφού δαιμονιζομένου ανθρώπου «αυτών δε εξερχομένων ιδού προσήνεγκαν αυτώ άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον· και εκβληθέντος του δαιμονίου ελάλησεν ο κωφός»[6]. Συχνό φαινόμενο η θεραπεία δαιμονισμένων στις περικοπές του Ευαγγελίου, όπως η θεραπεία του δαιμονιζομένου των Γαδαρηνών[7], η θεραπεία των δαιμονιζομένων των Γεργεσηνών[8]. Ακόμη μια φορά επιβεβαιώνεται η μεσσιανικότητα του Ιησού μέσω του θαύματος, αφού στο πρόσωπό του εκπληρώνονται οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι ο αναμενόμενος ανά τους αιώνες Μεσσίας και αυτό επιβεβαιώνεται μέσα από το δημόσιο του λόγο και τα πολλά θαύματα που επιτέλεσε. Είναι ο ιατρός, ο οποίος ήλθε για να βρεθεί κοντά στους ασθενείς και να τους θεραπεύσει. Τα περισσότερα από τα θαύματά του είναι θεραπευτικά. Αυτό που απομένει από εμάς είναι να πιστεύσωμεν ολόψυχα εις το πρόσωπό του και την ελπίδα μας να την αναθέσωμεν εις Αυτόν. Είναι ο αληθινός θεραπευτής του ανθρωπίνου γένους και η προοπτική της πνευματικής και αιώνιας θεραπείας.

Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας. Αμήν.

[1] Μτθ. 9, 33

[2] P.G. 62, 265-266: «Δια πίστεως η γνώσις, και πίστεως άνευ γνώναι αυτόν ουκ ένι».

[3] P.G. 63, 77.

[4] Μτθ. 9,34

[5] Μτθ. 9, 30

[6] Μτθ. 9, 32-33

[\[7\]](#) Λουκ. 8,28

[\[8\]](#) Μρκ. 5,6 και Μτθ. 8,29